

Frank & Angela

Det var en helt normal dag på den blå planeten. 40000 mennesker døde av sult, et lite land hvor en mann en gang hadde gjort noe galt ble bombet i filler, og to milliarder ødela den tynne lille skorpa rundt jorda, kalt atmosfæren, som gjordet det mulig at den i det hele tatt kunne bli ødelagt; ja, man kunne nesten si det var en overgjennomsnittlig normal dag.

På denne normale dagen, i et lite land med en fem millioner innbyggere, som til tross for alle ideer om at det skulle være en fredsnasjon, bare denne dagen produserte nok våpen til å styrte en hvilken som helst regjering, stod det en kvinne og så seg omkring. Hun så på alle som raste av sted rundt henne, på vei til sine daglige gjøremål. Hun gikk og så på hele byen. En trikk stoppet like ved henne. Hun så at noen hadde lagd et stort kunstverk på denne trikken. Denne personen hadde sikkert brukt en hel natt på å dekorere hele trikken med et samfunnskritisk kunstverk. Men det lot til at hun var den eneste som la merke til det. Eller? Jo, det var noen av maurene som mumlet noe om ”når skulle de få fjernet dette stygge hærverket fra byen for godt?” Men ingen andre så genialiteten i det, eller sp den lille fuglen som endelig fant litt mat til de små fuglungene sine. Kanskje var det ikke så rart at ingen andre så det. Hun hadde tross alt ikke sett det selv for kun 24 timer siden.

Hun hadde lest en artikkel. En artikkel som hadde fått henne til å løpe til butikken, gå igjen penger på den dyre designerbuksa og styrte til en Røde Kors-stasjon og donere disse pengene. Denne artikkelen hadde fått henne til å se verden med nye øyne, så bokstavig som det var mulig uten et kirurgisk inngrep. Uansett hvor klisjé det var å si det, hadde hun blitt et nytt menneske. Hun forundret seg over hvor lett det hadde skjedd, som hun forundret seg over at sola gikk over himmelen i dag igjen.

Etter å ha lest denne artikkelen, glødet hun opp. Hun la om livsstilen momentant. Hun hadde allerede solgt den store, lite miljøvennlige bilen og donert store deler av pengene til diverse veldedige formål. Hun hadde innsett at mens så mange hadde det mye dårligere enn henne, kunne hun forsake enkelte goder for å hjelpe bare noen få til å få det dobbelt så bra som de hadde det nå. Dermed kunne disse igjen hjelpe noen, og så videre. I teorien ville hun redde hele verden med dette synet.

Hun snudde seg brått. Plutselig var det en mann i veien. De to braste sammen. Hun så fort opp på mannen hun møtte på denne måten, som om det var skjebnebestemt at de skulle se hverandre, og sa: ”Unnskyld” Går det bra med deg?” Mannen så rart på henne, plukket opp stresskofferten han hadde mistet og stresset av sted.

Like brått som han hadde dukket opp, forsvant han. Hun speidet litt etter ham, før hun snudde seg igjen. Saktere denne gangen. Hun begynte å gå igjen og observerte bylivet gjennom sin nye linse. Men selv om denne bare var en dag gammel, var det allerede noe galt med den. Den mangle noe. Den manglet ham. Og mer og mer ble hennes nye tanker om verden forstyrret av en annen tanke. Ham.

Det hele var jo patetisk. Hun hadde sett ham i tre sekunder, og visste ingenting om ham. Hun kunne da ikke ha tanker om en mann hun ikke visste hva het en gang. Men **skulle** de hatt tre eller fire barn i forstadshuset? Det jordslige begjæret hun trodde hun hadde mistet for godt i går, var allerede tilbake.

Fantasiene fortsatte å spinne i hodet hennes, til tross for at hun var klar over at hvis hun skulle ”redde verden”, kunne hun ikke forplikte seg til én mann, og hun tvilte på at hun uansett ville finne ham igjen i denne byen. Det bodde jo faktisk flere hundre tusen mennesker her. Men han... Frank! Det var det han var nødt til å hete. Frank om meg. **Frank** og meg. Frank og **meg!** Det var jo så perfekt. Det måtte bli til!

Hun tvang tanken ut av hodet. Den kjempet hardt imot. Den ville være der inne og infisere alle delene av hjernen hennes med Franksisme. Hun samlet all sin kraft i en hær, og i et siste slag fikk hun fjernet Frank fra hodet. Men lederne flyttet og gikk i eksil. De fleste ble

funnet av troppene hennes og straffeforfulgt. Men én av dem, hovedtanken, selv **Frank** slo seg ned i hjertet. Her var ingen våpen eller hær tillatt, og hjertet hadde ingen utleveringsavtale med hodet, så Frank fikk være igjen og bygge seg sterkere i hjertets land.

Da hodet var tatt tilbake fra Franksismen, og overgitt til dets rettmessige eier, kunne hun konsentrere seg om å redde verden igjen. Hun lovt seg selv å hjelpe den første hun så som trengte det. Det tok ikke lang tid før sjansen bød seg. En narkoman lå på gaten, med tydelige problemer. Like i nærheten var det en hjelpestasjon for slike mennesker. Hun stabled den narkomane på bena og ledet han ned et smug. Plutselig våknet den narkoman til og oppdaget situasjonen han var i. Han tok frem sprøyta han hadde satt det siste skuddet med og stakk henne ned. Hun falt sammen med det samme, og samtidig marsjerte en hær ut av hjertet hennes. Hun var for svak til å kjempe mot den, akkurat som hun var for svak til å stoppe en fremmed hånd fra å tvinge veska hennes ut av hånda hennes.

Hæren overvant alle deler av henne. Alt fra lilletåa til lungene ble nå styrt av okkupasenten. Hun var en fange i seg selv. Ved det siste åndedrettet underkastet hun seg lederen for fienden. Frank...

Det **var** en helt normal dag. Han var akkurat ferdig på jobb, og nå fortet han seg gjennom byen for å komme hjem i tide for å rekke den pilsen han hadde lovet en kompis. Som vanlig var det fullt av mennesker overalt, både av de som hadde god tid og tittet inn i diverse butikkvinduer, og av de som var som ham; de som aldri hadde tid til å lukte på vårmoten.

Med ett skjedde det noe høyst uvanlig. En av sinkene, ei jente, snudde seg brått. Hun var pen, det var det eneste han rakk å tenke før de deiset sammen. Han mistet stresskofferten, og så på henne igjen. Han så at han hadde hatt rett med én gang. Hun var veldig pen. Han bare fortsatte å se på henne. "Unnskyld! Gikk det bra?" sa en stemme langt borte fra. Han ville si noe, men ordene feilet ham. Han visste at han snart burde si noe, eller bare gå. Hun valgte det siste.

Han reiste seg og gikk. Stresset av sted. Han så en bokhandel til venstre og hoppet inn. Hvorfor sa jeg ingenting? Jeg har ikke sett noen så vakre siden jeg sist så på Xena i åttende.. Hvorfor? Han så seg om. Han var inne i en liten bokhandel. Han var alene, og nesten men en gang kom det en gammel dame og lurte på om hun kunne hjelpe. Han tok den nærmeste boka og kjøpte den, bare for ikke å virke uhøflig. Han mann seg opp igjen for å gå ut og snakke med henne. Han trakk pusten tre ganger, tok boka under armen og gikk ut.

Utenfor var det fortsatt mye liv. Mange mennesker som stresset forbi, og noen få som gikk sakte av gårde. Hann innså plutselig at han hadde endret rolle. Han var ikke lenger den som fortet seg hjem for å rekke et eller annet; nei, han stod stille på flekken og speidet etter en kvinne. En kvinne han ikke en gang visste navnet på. Han tenkte på det flotte håret og tenkte etter hva hun var nødt til å hete...

Angela. Det var navnet. Så mykt som engler, men allikevel så hardt som Satan. Det var navnet hennes. Det var henne. Vi må være sammen, tenkte han. Jeg trenger henne...

Han begynte å lete. Høyt og lavt lette han, rundt om i byen. Han gikk ut ifra stedet de møttes så tilfeldig, og lette i sirkler. Men uansett hvor han så, var hun ikke der. Han gav opp, og gikk med tunge skritt hjemover.

I det han gikk forbi et smug hvor en ambulanse og en politibil stod parkert, tittet han ned på boka han hadde kjøpt. "Ghandi" het den., og på forsiden stod sitatet: "Verden har tilstrekkelig til menneskenes behov, men ikke til menneskenes begjær." Han tenkte med en gang på Angela, uten å ane hvorfor. Og med den tanke i hodet gikk han stille hjem.